

Arrest

nr. 111 947 van 14 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 29 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 september 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 6 september 2013.

Gelet op de beschikking van 20 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. LIPS loco advocaat M. OGUMULA.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat (i) zijn asielaanspraak ongelooftwaardig is, (ii) indien er al enig geloof zou kunnen worden gehecht aan zijn beweerd vrees voor vervolging, quod non, er geen enkele reden is waarom hij zich niet elders in Pakistan zou kunnen vestigen en (iii) hij niet afkomstig is uit de regio ten noordwesten van Pakistan waar er een uiterst lokaal conflict gaande is.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Hij beperkt zich tot het poneren van een vrees voor vervolging, tot het summier herhalen en gedeeltelijk zelfs tegenspreken van enkele eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, tot het op algemene wijze ontkennen van enkele vaststellingen van de bestreden beslissing, tot het kort uiteenzetten van enkele theoretische beschouwingen en tot het formuleren van algemene en allerm minst ernstige kritiek en "dito" beweringen.

Verzoekers huidige grief dat "uit het gehoorverslag waarnaar de bestreden beslissing zich verwijst, heeft verzoeker nooit verklaard dat Arshad aan het stuur zat", mist feitelijke grondslag. Immers, uit het verslag van verzoekers gehoor op het Commissariaat-generaal waarnaar in de bestreden beslissing met betrekking tot die bewuste contradictie in zijn verklaringen wordt verwezen, blijkt dat verzoeker op de vraag wie er aan het stuur zat toen er geschoten werd het volgende antwoordde: "Volgens de gebeurtenissen zat Arshad achter het stuur maar misschien is in de FIR iets fout geschreven. Alles wat er in de FIR staat is juist maar ik denk dat ik tijdens het eerste verhoor een fout heb gemaakt. Ik heb niet goed nagedacht over rechts en links en ik heb misschien iets fout gezegd" (gehoorverslag CGVS 19 juni 2013, p. 9). Verzoeker spreekt zichzelf dus opnieuw tegen. Waar verzoeker zich de vraag stelt waarom een andere man in plaats van "een gearresteerde terroristen" zou worden opgesloten en hij oppert dat de beweerd tegenstrijdigheden van de bestreden beslissing "geen stek in" houden, stelt de Raad vast dat de vragenlijst van het Commissariaat-generaal die verzoeker tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken invulde en waarin zijn verklaring dat "Drie dagen nadien ging ik met een collega naar de verdachte. Bleek dat er een andere man in de cel was opgesloten" werd opgenomen, door verzoeker, nadat deze hem in het Punjabi werd voorgelezen, voor akkoord werd ondertekend waarmee hij uitdrukkelijk bevestigde dat die bewuste verklaring net als zijn overige in het gehoorverslag opgenomen verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (vragenlijst CGVS 27 juli 2010, p. 2 en 3). Het post factum louter bevestigen van één versie van tegenstrijdige verklaringen volstaat hoe dan ook niet om de vastgestelde tegenstrijdigheden op te heffen. Overigens is het opmerkelijk dat verzoeker thans in zijn verzoekschrift meermaals spreekt over meerdere leden van een terroristische organisatie die hij samen met enkele collega-politieagenten zou hebben gearresteerd, terwijl hij voorheen tijdens zijn gehoren steeds en alleen gewag maakte van slechts één terrorist die werd gearresteerd.

Aangaande verzoekers huidig betoog dat de bestreden beslissing totaal voorbijgaat aan het feit dat hij een politieagent is die toegang tot zijn eigen FIR's heeft en dat het feit dat hij een originele FIR kan neerleggen, aangeeft dat het hier om een authentiek exemplaar gaat, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld hij van zijn beweerd carrière als politieagent van 2004 tot 2009 geen enkel bewijs neerlegt. Het is, zo wordt in de bestreden beslissing eveneens gesteld, niet geloofwaardig dat verzoeker gedurende vijf jaar als politieagent zou gewerkt hebben, maar hij hiervan geen enkel bewijs kan neerleggen terwijl hij er tegelijkertijd wel in zou slagen een originele FIR neer te leggen. Aan de authenticiteit van dit document wordt derhalve geen geloof gehecht. Aan verzoekers relaas, met name zijn beweerd functie als politieagent in Lohari Gate en de problemen die hij beweerdelijk naar aanleiding hiervan zou hebben gekend, kan op grond van het geheel van de verschillende vaststellingen uit de bestreden beslissing, welke verzoeker niet in het minst ontkracht of weerlegt, geen geloof worden gehecht.

Een ongeloofwaardig asielaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

1.2. Artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Pakistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Voorts benadrukt de Raad dat uit artikel 48/5, § 3, van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een bij periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen, doch het gaat om een uiterst lokaal conflict en gezien verzoeker niet uit deze regio afkomstig is, staat dit conflict verzoekers terugkeer naar Pakistan niet in de weg.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen elementen bij die deze vaststelling weerlegt of ontkracht.

1.3. *Het feit dat de motieven aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Verzoekers algemene kritiek dienaangaande gaat dan ook niet op.*

1.4. *Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.*

1.5. *Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker niet in staat om aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.”*

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, “Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”, Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. *In casu* blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat verzoekende partij niet aantoonde dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

1.4.2. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 4 september 2013, stelt verzoekende partij dat zij geen bijzondere opmerkingen heeft en verwijst zij naar het inleidend verzoekschrift. Zij stelt dat zij bij de politie werkte en niet kan terugkeren naar haar land van herkomst omwille van de feiten die haar zijn overkomen. Verzoekende partij betoogt dat de stukken onderzocht moeten worden en besluit dat vele collega's als martelaar zijn gestorven door de slechte veiligheidssituatie.

1.4.3. De Raad stelt vast dat verzoekende partij zich ter terechtzitting louter beperkt tot het verwijzen naar het verzoekschrift en het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven ongeloofwaardig bevonden verklaringen. Verzoekende partij gaat er aan voorbij dat in de beschikking gewezen wordt op het feit dat “*Aan verzoekers relaas, met name zijn beweerde functie als politieagent in Lohari Gate en de problemen die hij beweerdelijk naar aanleiding hiervan zou hebben gekend, kan op grond van het geheel van de verschillende vaststellingen uit de bestreden beslissing,*

welke verzoeker niet in het minst ontkracht of weerlegt, geen geloof worden gehecht." Met de loutere herhaling dat zij politieagent was en niet kan terugkeren naar haar land van herkomst weerlegt verzoekende partij de grond in voormelde beschikking niet.

Waar zij voorts betoogt dat de stukken onderzocht moeten worden, merkt de Raad op dat de door haar neergelegde stukken uitvoerig werden besproken doch niet vermogen afbreuk te doen aan haar ongeloofwaardig relaas. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

In de mate verzoekende partij verwijst naar de slechte veiligheidssituatie in Pakistan, wijst de Raad er op dat dergelijke algemene verwijzing niet volstaat om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees en dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier in gebreke. Evenmin toont zij hiermee aan dat burgers in haar geboortestreek, met name de provincie Punjab, een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS, kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS